

Na griču je stal moj grad

Moje ime je Benedikt. Ja, moji starši so me imenovali po sv. Benediktu. On je ustanovil red in zanj sestavil redovno vodilo. Mi smo pripadniki najstarejšega meniškega reda v Zahodni Evropi. To nas učijo že od malega. Prav tako nas učijo, da je bila pomembna Eleonora Ivniška, saj nam je prodala naš prelep grad leta 1666. Veste, nekateri pravijo, da imam bujno domišljijo. A je nimam. Jaz vidim, kar je. In ker v to zelo verjamem, verjamem tudi v prerokbo o princesi. Saj navsezadnje, to je grad! Grad mora imeti princeso in prince, viteze in zmaje. In naš to ima.

»Prerokba pravi, da je nekoč živela princesa. Mila, prijazna in pametna. In ravno zato je bila zelo dragocena. Bila je edina hčerka kralja na tem gradu. In žal je kralj preminil, kraljica pa je bila prestara, da bi vladala. To je pomenilo, da bo naslednja zasedla prestol princesa. To je slišal tudi grozni čarovnik in želel je uničiti kraljestvo. Zato se je spomnil načrta, kako bo ugrabil princeso. Začaral se je v lepega viteza, ki je prišel na grad z nalogo, da varuje princeso. A takoj, ko se mu je ponudila priložnost, je ugrabil princeso in jo zaprl v visok stolp. To bi pomenilo konec vladavine v kraljestvu in tako bi kraljestvo bilo lahko samo pod njegovo oblastjo. A žal sreča ni bila na njegovi strani. V kraljestvu se je govorilo, da je prerokinja napovedala, da bo majhen deček porazil čarovnika in s tem rešil princeso. In dečku bo ime Benedikt. Od takrat je veliko ljudi dajalo svojim sinovom imena Benedikt in pošiljali so jih k čarovniku. Žal se nobeden od njih ni nikoli vrnil domov.«

A jaz čutim, da je bilo meni namenjeno postati rešitelj. In tudi vem, da bom rešil princeso in krempljev čarovnika. Čeprav nisem močan, vem, da mi je bilo usojeno. Od te prerokbe naprej nas napadajo čarovnikove sile in poskušajo uničiti grad. Meni vedno rečejo, da moram iti v skrite sobe, da me ne bi poškodovale. Vem tudi, da če nastane prava kriza, moram iti v evakuacijski tunel. A vse to je brez veze. Vem, da mi ne morejo škodovati. Vsaj ne, dokler ne rešim princese. In točno vem, kako jo bom. Ubiti moram čarovnika. To je edini način. In to bom tudi storil.

Še en normalen dan, že spet napadajo grad. Vem, da bi moral iti v skrite sobe, a moram ugotoviti, če je čarovnik prišel. In takrat slišim vpitje. Nekdo kriči evakuacija. To pomeni, da se moramo vsi skriti v evakuacijske tunele. In ko sem že skoraj obrnil hrbet oknu, jo vidim. Princeso. Deklico s svilenimi lasmi in belo, blede kožo. Za roko jo drži čarovnik. Odpeljati jo hoče nekam. Le zakaj je tukaj? Ne, zakaj sta OBA tukaj!? Rešiti jo moram, dokler imam še priložnost.

Nisem se zmenil za evakuacijske krike in begajoče ljudi okoli sebe. Stekel sem po stopnišču na dvorišče. Zgrabil sem velik kamen (del okrušenega obzidja), ki je ležal zraven vrat. Stekel sem in se poskušal izogibati drugim ljudem. Ko sem prišel dovolj blizu, sem kamen vrgel naravnost na čarovnika. To ga je zmedlo in obrnil se je ter s tem razrahljal prijem. Kot bi vedela, kaj mislim, se mu je princesa iztrgala iz rok ter začela bežati proč. In enako sem storil jaz. Stekel sem za princeso nazaj proti gradu in proti evakuacijskemu tunelu. Ko sva bila že čisto blizu, sem opazil, da nama je čarovnik sledil. Hotel je planiti proti princesi, a sem mu zaprl pot. Namesto princese je zgrabil mene. Žal nisem pretirano močan in z lahkoto me je vrgel proč. A nisem se dal tako zlahka. Skočil sem na noge in pobral vejo v bližini ter z njo začel tepsti čarovnika. Ko sem to storil, sem zaklical princesi: »Pojdi, zbeži proč, reši se!!!« In tako se je princesa v strahu pobrala ter stekla proč. A to je bila moja napaka. Preveč sem se osredotočal na princeso in pozabil na čarovnika. Vse, kar sem videl, je bilo nekaj svetlečega, potem pa tema. A še pred tem se je pojavila princesa in mi rekla, da sem jo rešil. In potem

se je pojavila Marija, kraljica miru, kateri v čast smo v grajski kapeli postavili kip. Veliko stvari sem še videl, a je bilo vse pomešano. Začelo je bledeti in na koncu je ostala samo še tema.

»Ubogi fant,«si je mislil. »A žal je tako. Če si v turški vojski, pač moraš ubijati. Vsaj umrl je v upanju, da se je tista kmečka deklica rešila, čeprav jo je eden od mojih mož nekaj metrov naprej ubil. Uboga otroka. Zakaj moram to delati? Ah, ni časa za ta vprašanja. Upam samo, da bo čez nekaj let boljše. Mogoče bo potrebno več let, desetletij, stoletij ali tisočletij. A občutek mi pravi, da bo obstajal dan, ko se ne bomo ubijali in bomo živeli v miru.«

Gaja Strmšnik, 8.b